

[Udenrigsministeren.]

hvor mange det bliver — vil få en langt større vægt.

Så spurgte hr. Niels Helveg Petersen til sekretariatet. Det skal der tages stilling til på det topmøde, der skal holdes i oktober. Regeringen har ikke taget noget standpunkt, men det er klart, at jeg har gjort mig nogle overvejelser selv. Jeg har endnu ikke drøftet det færdigt med regeringen, det er der jo ikke brug for, før vi når frem i nærheden af oktober, når topmødet skal være. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at efter min opfattelse burde dette sekretariat for det politiske samarbejde snarere placeres i Paris end i Bruxelles. Jeg synes, det ville give en fornuftig understregning af det, som vi jo er enige om, nemlig at de politiske drøftelser ikke er et led i traktaten. Traktatens organisationer er ikke med i det politiske samarbejde, om jeg må sige det på den måde, og det ville ligesom blive understreget af, at man anbragte sekretariatet for det politiske samarbejde under Luxembourg-rapporten i Paris og så havde det øvrige apparat i Bruxelles. Men som sagt: dette må ikke opfattes som regeringens definitive stilling. Vi må drøfte det i lyset af situationen, når vi kommer lidt nærmere på.

Hr. Gert Petersen stillede en række spørgsmål. Nogle af dem må være besvaret i det, jeg sagde før til hr. Knud Østergaard om hele situationen i forbindelse med tilbagetrækning og nabostatsproblemet, om jeg må sige det sådan.

Men derudover nævnte hr. Gert Petersen med henvisning til dagsordenen, at han egentlig ikke kunne se, at det var nødvendigt at have et særligt punkt om krigsfangespørgsmålets løsning, når vi samtidig havde et punkt, hvis opfyldelse ville gøre det sidste punkt overflødigt, om jeg må sige det sådan. Det kan man selvfølgelig sige. Nu er det jo ikke mig, der skal tage stilling til dagsordenen, men jeg vil alligevel mene, at krigsfangeproblemet, ikke alene det amerikanske begribeligvis, er så alvorligt, at kunne vi ved hjælp af vore repræsentationer

være med til at yde et beskedent bidrag til deres løsning omgående, også før det, der er omtalt i punkt 2 som forudsætning, kan opfyldes, bør vi gøre det. Derfor mener vi, idet jeg erklærer mig enig med hr. Gert Petersens, om jeg så må sige logiske fremstilling, at det af tidsmæssige grunde alligevel har sin plads i dagsordenen.

Hr. Gert Petersen spurgte, hvor længe vi skulle afvente det øjeblik, da Nordkorea blev medlem af FN og vi optog diplomatisk kontakt med Nordkorea. Jeg er enig i, at det er et spørgsmål, der ikke bør blive ved at vente, og jeg har givet udtryk for det tidligere. Da det spørgsmål blev drøftet her i tinget i 1969 på foranledning af et forslag fra socialistisk folkeparti, gjorde mit partis daværende ordfører, hr. Per Hækkerup, nogle betragtninger om, at man stod i en situation, hvor der havde eksisteret en våbenhvile i en så lang årrække, at det ville være hensigtsmæssigt, om man efterhånden fik en løsning på spørgsmålet om de to statters repræsentation. Hr. Per Hækkerup sagde, at man efter hans opfattelse, hvis man ikke forventede en anden . . . undskyld, jeg ser som bekendt som en gammel hest. Nu skal jeg prøve at finde ud af det:

„Man kan ikke efter min opfattelse“, sagde hr. Per Hækkerup ifølge Folketingets Forhandlinger 1969-70, sp. 795 — „medmindre man forventer, at en anden politisk udvikling er sandsynlig, blive ved med at tilsidesætte de interesser, der måtte knytte sig til — for dansk erhvervsliv, men også politisk —, at vi under en eller anden form er repræsenteret i Nordkorea.“

Det var det synspunkt, der blev givet udtryk for for 2 år siden, og jeg har sagt noget lignende i et interview i Demokraten i januar måned, hvor jeg sagde:

„Vi bør arbejde for igennem FN at få fjernet hindringerne for en anerkendelse.“

Jeg er ikke uenig i, at det er et spørgsmål, det ikke er rimeligt at blive ved at lade ligge. Men hr. Gert Petersen ved lige så godt som jeg, at som det historiske forløb har